

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M.K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 14 marca 2025 r.,
wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego P.K.
od udziału w sprawie kasacyjnej o sygn. akt III KK 50/25,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1
Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

p o s t a n o w i ł:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego P.K. od udziału w
sprawie kasacyjnej III KK 50/25**

UZASADNIENIE

Pismem z 28 lutego 2025 r. obrońca M.K. złożył wniosek o wyłączenie SSN P.K. od orzekania w sprawie III KK 50/25. We wniosku jako podstawę wyłączenia wskazano istnienie uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ze względu na powołanie na stanowisko sędziego w Sądzie Najwyższym w procedurze nominacyjnej prowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie

Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Równocześnie obrońca wskazał, że udział w/w sędziego w rozpoznaniu kasacji, ze względu na podniesione w niej zarzuty wadliwego powołania na urząd sędziego, tożsame z zarzutami skierowanymi przeciwko w/w sędziemu stanowiłby naruszenie zakazu *nemo iudex in causa sua*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Powody uwzględnienia wniosku w tej sprawie są oczywiste albowiem występuje zbieżność zarzutu wadliwości powołania sędziego mającego rozpoznać kasację oraz wynikającego z tych samych okoliczności zarzutu zawartego w kasacji, związanego z wadliwą obsadą sądu i naruszeniem art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Konieczność wyłączenia od orzekania SSN P.K. w niniejszym postępowaniu nie ulega zatem wątpliwości. Wynika w sposób oczywisty z istoty gwarancji bezstronnego orzekania przez sąd i sedna zakazu *nemo iudex in causa sua* (por. postanowienie SN z 28 września 2022 r., IV KK 333/22). Zatem oczywistym jest, że to w interesie całego systemu prawnego, a bezpośrednio w interesie wymiaru sprawiedliwości leży, by nie powstało w odbiorze zewnętrznym, tj. w odczuciu społecznym przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd w sposób obiektywny (por. też postanowienie SN z 25 listopada 2010 r., V KO 96/10). Potrzeba jej ochrony została już należycie utrwalona w orzeczeniach Sądu Najwyższego, zapadających w sprawach opartych na zarzutach zbliżonych do podniesionych w niniejszej sprawie, co czyni zbędnym czynienie szerszych rozważań w tym zakresie (zob. postanowienie SN z 6 września 2022 r., sygn. akt II KK 44/21, postanowienie SN z 16 września 2022 r., sygn. akt III KK 339/22).

Dodać trzeba, że zagadnienie, które wystąpiło na gruncie niniejszej sprawy było przedmiotem obszernej analizy w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110 - 1/20 (OSNKW 2020/2/7) oraz w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), a w zakresie statusu Krajowej Rady Sądownictwa także w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Zachowują one swoją aktualność także na gruncie niniejszej

sprawy. Okoliczności tam wskazane stanowią samoistną podstawę wyłączenia SSN P.K.

Z tych powodów postanowiono jak w sentencji.

[WB]

[r.g.]